

ansvarlig for et saadant Skridt, men ogsaa juridisk. Det er en Selvsølge, at Spørgsmaal af den Slags altid ville blive en Skønssag, og det bliver ogsaa en Skønssag efter det foreliggende Forslag for Sogneraadet, der kommer til at afgive Skøn over, hvorvidt vedkommende er trængende eller ikke. Naar en Mand møder for Sogneraadet og er trængende, og ikke selv kan betale Bøgen, maa han ubetinget have Ret til at faa hentet Løge efter den nuværende Fattiglov, og jeg finder derfor, at der er Anledning for Forslagsstillerne, til at gøre opmærksom paa, hvad det er for et Sogneraad, der har foretaget et saadant Skridt, til Skræf og Advarsel for alle andre Sogneraad her i Landet, for at de kunne blive bekendte med de Forhold, som Loven paabehder. Jeg tror altsaa at Forslaget gaar ud fra en feil Forudsætning, og at det i det hele taget er et enkelt abnormt Tilfælde, hvor et Sogneraad har handlet uforsvarligt, der ligger til Grund for Forslaget. Det vil i Praxis med de nu bestående Love, som bleve omtalte af den høitærede Minister, baade Sygefællesloven og Fattigloven, ikke gøre nogen stor Forandring, enten vi saa denne Lov eller ikke thi de Folk, som have Naad til at betale, ville selvfølgelig i de allerfleste Tilfælde sikrere faa en Bog i udeit at gaa til Sogneraadet, og de ville faa Kjørsel billigere, naar de selv skaffe sig den, end ved at sige til Sogneraadet: Laan os en Bog, vi betale selv.

Ordføreren for Forslagsstillerne (P. Christensen): Den ærede Indenrigsminister stillede sig jo paa en Maade ret velvillig til Forslaget; men den Tilføjeelse, at han tidligere har været mere velvillig stemt imod det end nu, tiltalte mig ikke saa overordentlig; jeg vilde hellere have set, at han nu var mere velvillig stemt over for Forslaget end tidligere, thi saa vilde vi vist have haft større Haab om at faa det igennem, end vi nu have. Anledningen til Forslaget — det omtalte jeg allerede den Gang og staar ved det efter de Oplysninger, som jeg har indhentet — var ganske rigtig den, at en fattig Indbygger i en Kommune i min Valgfreds der sad med en stor Familie — jeg tror, han havde 6 Børn, og af disse led nogle af en smitsom Sygdom — henvendte sig til Sogneraadet og forlangte Beskjøring til Løgen for et af disse — i dette Tilfælde var der ikke over $\frac{1}{2}$ Mil, saa det var ikke noget aldeles urimeligt Forlangende — men Sogneraadet nægtede ham Beskjøring. Grunden skal

jeg ikke komme ind paa — om det maaste var, fordi Sogneraadet vilde tvinge en Sygefælse, der var i Kommunen, til at søge Anerkendelse, da den ikke havde søgt denne endnu, skal jeg ikke sige, men Faktum var, at Barnet døde, inden Manden fik Løgen hentet. Dette Faktum er, efter de Oplysninger, jeg har indhentet, fuldstændigt ubestrideligt. Lignende Tilfælde kan jeg paapege for den Kommune, jeg tidligere boede i, og jeg tror ikke, at nogen kan være fjernt med sigt. Jeg tror, der er en saadan Misforholdelse med de bestaaende Forhold, at jeg troede og ventede, at man fra alle Sider vilde være med til at afhjælpe disse Forhold og slaa den berettigede Misforholdelse ned. Den ærede Indenrigsminister udtalte sin store Forbauselse over den Bestemmelse i Forslaget, at Vedtægten skulde være saadan affattet, at de kørselsberettigede ikke fik over $\frac{1}{4}$ Mil til en kørselspligtig; det tror jeg ret godt kunde lade sig gøre, hvis man fik den Bestemmelse ind i Vedtægten, at for saa vidt den kørselspligtige boede længere borte, skulde den, der boede under denne Afstand, køre, naar han blev tilfaldt, ved Sogneraadets Foranstaltning, og saa vilde saadanne Lure naturligvis blive affkrevet efter Omgang. Jeg tror ikke, der er noget i Vejen derfor, og jeg tror ikke, det vil bebyrde nogen i nogen særlig Grad; det vil jo ikke træffe den ene til Stadighed; det vil ligesom al anden Kjørsel komme til at gaa paa Omgang. Jeg takker den ærede Indenrigsminister for hans Velvilje i gamle Dage og ønsker kun, at han vilde overføre noget af sin gamle Velvilje paa det nuværende Forslag.

En anden Taler, det ærede Medlem fra Grenaa (B. Dinesen), talte som slet og ret Hartkornsmænd, og som man kunde vente det af en Gudsejer; han var bange for, at han skulde blive alt for meget bebyrdet, men, som jeg allerede bemærkede første Gang, jeg havde Ordet, jeg tror ikke meget paa denne Oberbebyrdelse; jeg tror, at man de allerfleste Steder har ordnet Forholdet paa den her foreslaaede Maade, saaledes at trængende faa Beskjøring til Løgen, naar de henvende sig til Sogneraadet, og at det kun i ganske enkeltstående Tilfælde nægtes dem. Jeg tror derfor ikke, det vil blive nogen særlig stor Byrde, der paalægges den kørselspligtige; men hvis det ærede Medlem kunde ønske at faa Fabrikkerne med 10—20 Heste o. s. v. med, saa skal jeg ikke have noget imod, hvis han kommer med Endringsforslag i den Retning, og jeg tror heller ikke, at min ærede Medforslagsstiller har noget imod det, naar vi blot faa Forslaget gennemført,